

Seda Eroğlu

Uyursak Geçer mi?

DESTEK YAYINLARI: 1198
EDEBİYAT: 375

SEDA EROĞLU / UYURSAK GEÇER Mİ?

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Işıl Ilgıt Şimşek
Sayfa Düzeni: Işıl Ilgıt Şimşek
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Aralık 2019
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN: 978-605-311-728-5

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

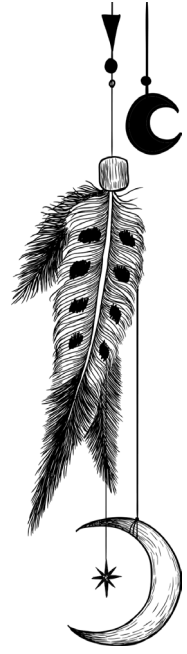
Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Seda Eroğlu

Uyursak Geçer mi?

Umut, bütün acıların ilacıdır.

*Anneme
ve kayıp çocukluğuma...*

*“Gemlik’e doğru denizi göreceksin
sakın şaşırma.”*

Orhan Veli

TEŞEKKÜR

Bir hayalim daha gerçeğe dönüşürken verdiği tüm sancıları benimle paylaşan annem Songül Kuş, babam Yasin Kuş ve kızım Melis Derin Eroğlu'na...

Kardeşim Yalçın Kuş'a...

Hikâyesinden ilham aldığıım Sümeyra Nur Ataş'a...

Kitabın doğuş sürecinde maddi manevi desteğini esirgemeyen Çağatay Eroğlu'na...

Tüm heyecanımı paylaşan yazar dostum Handan Yiğite'...

Yayın yönetmenim Ertürk Akşun'a...

Bu kitabın sizinle buluşmasını sağlayan Destek Yayınları ailesine...

Ve siz değerli okurlarıma teşekkür ediyorum.

“Annen” yoksa
yalnızsın ve korumasızsın.
Kimse o boşluğu dolduramaz.

1

Kader

Ayağa kalkıp demir kapıyla vedalaşması birkaç saati buldu. Gecenin karanlığı gökyüzüne en karmaşık halini vermiş, hava iyice soğumuştü. Çocuklarını o evde bıraktığı güne lanet ediyordu. Sağa sola yalpalayarak ilerliyordu. Sokak lambasının altından geçerken yüzüne düşen her bir kar tanesi ayrı ayrı renklerde yanıp söniyordu. Oysa o siyahtan ibaretti. Başka hiçbir renk görmediği gibi, bundan sonra da göremeyecekti. Tekrar hıçkırıklara boğuldu. Köşeyi döndüğünde artık sokak da en az arka oda kadar sessizdi. Geride kırgın bir kadının küçük, narin ayaklarının izleri kalmıştı.

Erzurum, 1971

Soğuktan donakalmış kapı ziline içeri süzölen kesik kesik melodileri giderek artıyordu. Pencereden kartopu oynayan çocukları izlemesine bile izin verilmeyen bir evin soğuk duvarları arasında bir yerlerde kaybolmuş zihninin, kapı ziliyle zorlanmasıyla kurduğu hayaller yarıda kaldı.

Elinin altındaki kâğıda neler karaladığına bile bakmamıştı. Kalem sadece ileri geri çizgiler atmıştı ama gözleri kâğıttan çok havalandırmaya bakan küçük penceredeki buğunun üzerine serpiştirilmiş ufak damlalara takılıyordu. Damlalardan sırası gelen yavaşça aşağı doğru kayarken buğulu kısımlarda uzun yollar oluşturuyordu. Bu yollarda uzun yolculuklara çıkıyordu Kader. Eline bavulunu alıyor, hiç bilinmedik sokaklardan geçip denizi olan küçücük bir şehre gidiyordu. O da burada yaşayan diğer çocuklar gibi sadece masallardan duymuştu masmavi, su dolu çukurları ve bu çukurlarda çocukların kâğıttan gemiler yüzdürdüğünü. Oysa yaşlıları pencerelerdeki buğuya çöp adamdan anne, baba ve çocuk yapmayı daha yeni öğreniyorlardı. Kader ise o pencerelere hayaller bırakıyordu. Belki de yüzünü bile hatırlamadığı annesini nasıl çizebileceğini bilmediğinden sadece hayallerle yetinmesi. Belki hatırlasa o da bir gün annesinin, babasının ve ağabeyinin de içinde olduğu bir resim yapabilirdi. Ama o “anne” kelimesinin yerine “baba” koymasını gerektiğini çok küçük yaşta öğrenmişti. Ne kadar yer değiştirebilir iki özne olabilirdi ki anne ve baba? O da bu soruya cevap bulamadığından kolayca öğrenmişti anne özlemini sadece hayallerde avutmayı.

Kocaman bir baba çizmişti kâğıda, kocaman bir baba... Yalnız ve yüzünde eksik tebessümüyle bir baba... Zayıf yüzünün bir kısmını kapatan bıyıklarının altındaki dudaklarının yanaklarına doğru çekildiğini hiç görmemişti. Dudakları genelde küfür etmek için aralanırdı. O ne zaman küfretmeye başlasa Kader istemsizce iki eliyle kulaklarını kapatır, başını dizlerinin arasına sıkıştırırdı. Babası ise sigarasından bir fırt alır, sonra kaldığı yerden devam ederdi küfretmeye.

Ağabeyi Kader gibi değildi. Muhtemelen her erkek çocuğunun babasını örnek aldığı gibi o da babasına benzemeye çalışıyordu. Sokaktaki çocuklarla oynarken o da aynı babasının küfürlerini

sıralıyordu ardı ardına. Ağabeyinin büyüdüğünde nasıl biri olacağını o zamanlar henüz kestiremiyordu Kader.

Babasına benzer bir p adam daha çizmişti kâğıda, bıyıklarını yapmamıştı. Kadir'di bu. Nedense kendini çizmek istememişti. Sanki o aileye ait değildi, hiçbir zaman da o ailenin bir yesi gibi hissettirmemişlerdi ki zaten. Sanki yengesinin ve amcasının kızıydı. Onların arasında yükselen glcklerinin sesini řu an yaşadığı eve girdiğinde duyan olmuyordu. Minicik yüreğine gömülüyordu tüm sevinçleri.

Öyle büyük şeylere sevinmenin ne demek olduğunu ise henüz tecrübe etmemişti.

Çocukça davranamadığı bir ailenin çocuğuydu.

Yengesinin çocuğu olsaydı, ocuk olabilirdi, bunu anlamıştı.

O arka oda çocukluğunu gömdüğü, üzerine de metrelerce beton attığı dört duvardan ibaretti sadece. O odada yaşayan bir ruhu var mıydı, kendi bile bilmiyordu.

Zilin birkaç kez daha alışıyla düşünceleri yarıda kesildi. Elindeki kalemi kâğıdın üzerine bırakıp ısrarla açılmayan kapıya doğru yöneldi. Odanın beyaz yağlıboyalı kapısı gıcırdarken kulaklarında başlayan titreşim midesinde toplandı. Çünkü oturma odasından çıkan üvey annesinin keskin bakışlarının anlatmak istediklerini hemen zmşt. O bir anlık bakışma da diğerleri gibiydi. Emine anne ne zaman böyle baksa, birkaç dakikaya kalmaz Kader'in küçücük yanaklarında birkaç tokat patlardı. Olduğu yerde kalakaldı. Tüm aile kendi sessizliğine gömülmüş gibiydi. Ya da Kader korkudan hiçbir şey algılayamıyor, sadece sonrasında yiyeceği dayağı düşünüyordu.

Filmin buradan sonrası ağır çekimde ilerliyordu. Sanki Emine anne kapıyı aana kadar asırlar geçmiş, Kader büyümüş, geç ız olmuştu.

Aslında annesinin gittiği gün bırakmıştı çocuk olmayı. Ne zaman çocuk olmaya kalkışsa birilerinin gölgesi altında ezilmişti, gülücükleri hep birilerine ağır gelmişti. Sonra da susmayı öğrenmişti, bir de penceredeki yollara hayaller kurmayı. En azından orada ona karışacak birileri yoktu, denizde gemi yüzdürme hayallerini bir süre daha kimse keşfedemeyecekti.

Oturma odasının kapısı bir kez daha çarptığında boşluğa dalan gözlerini kırptı Kader. Babası ve ağabeyinin de hemen Emine annenin arkasında belirdiğini o an fark edebilmişti. Mavi eşarbiyla ağzını kapatarak büyük bir kızgınlıkla açtı kapıyı Emine anne. Ürkek bir sesin beraberinde içeriye büyük bir sessizlik hâkim oldu.

“Çocuklarımı görmeye geldim.”

Canan gelmişti. Yıllar sonra ilk defa o evin zilini çalabilme cesareti göstererek, gelebilmişti. Dört yıla yakın bir zaman geçmişti gidişinin üzerinden. Kader henüz bir, Kadir de iki yaşını doldurmamıştı. İnsanlar olanların üzerini kapatmak için türlü türlü oyunlara girişirken, o yaptığı hatayı kabullenmek gibi cesurca bir hareketle gitmişti. Araya giren aile büyüklerinin bile onu döndürmeye gücü yetmemiş, sonrasında yanan gemileri de yine kimse söndürememişti. Öyle gitmişti Canan. Kemal ısrarla çocukları ona vermek istememiş, Canan’ın tüm çabaları sonuçsuz kalmıştı. Bir kadının nasıl kanatları kırılır diyenlere, iki çocuğunun da elinden alınması cevabını işte böyle vermişti.

Çok düşünmüştü Kader, çok hayal kurmuştu, ama hiçbiri o ses kadar ruhuna dokunamamıştı.

Ve yıllar sonra Canan yine o kapıdaıdı. O an onun en son o kapıdan çıkışının üzerinden geçen zamanın yüzünde bıraktığı izleri kim fark ediyordu bilinmez, içeriye hâkim olan şaşkınlığı önce Kadir’in arka odaya doğru koşması, sonra da Emine annenin